

Ježíš blízký a přece nepoznán

Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlí.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.“

Lk 24: 28-35

Nalezení prázdného hrobu a následné setkání se zmrtvýchvstalým oživilo Ježíšovy přátele, stalo se to podstatnou událostí. Do Ježíše vkládali svoje naděje a už byli schopni i uvěřit, že on je ten, na kterého čekalo celé lidstvo jako na Spasitele světa. Ve chvílích utrpení jej sice opustili a utekli, ale přece jen v nich určitý druh víry byl. Když potom věděli, že zemřel jako zločinec, jako ten, který je dokonce proklet Bohem, protože „proklet je ten, který visí na dřevě“, jak mohli číst ve Starém Zákoně, byla to jistě veliká rána pro jejich víru. Ten, na kterého spoléhali, skončil jako zločinec, zlo zase zvítězilo, jako obvykle. Proto čteme v evangeliu o emauzských učednících vrcholně zklamaných ze všech těch událostí. Oni jdou pryč z Jeruzaléma, aby snad na všechno to lépe zapomněli, aby změnili prostředí. Jejich srdce je plné zármutku. Cestou potkávají Ježíše, ale nevědí, že je to on. To je opět příznačné pro náš život, Ježíš je přítomen, ale my si toho nejsme vědomi. Jednou jsem viděl kartu s nápisem: „Bůh nás navštěvuje často, ale většinou nejsme doma.“ Emauzští učedníci také nepoznávají Ježíše. A on se jim nevnucuje, dokonce dělá, jakoby chtěl jít dál. Musejí jej přinutit, aby s nimi zůstal. Bůh se člověku nevnucuje, teprve když jej my sami přimějeme, aby v našem životě zůstal, teprve pak poznáme jeho působení. Proto je důležité, abychom jej do svého života pozvali, doslova jej přinutili, aby s námi zůstal. Při lámání chleba jej poznali, ale on zase zmizel. Ano, zažili jeho blízkost při mši sv, tak se tehdy říkalo mši sv. lámání chleba. A to je opět náš případ, Ježíšova přítomnost je zažívána v malých záblescích jistoty, zbytek je na naší víře. Jeho přítomnost je tichá, nenásilná, ale je. Učedníci byli proměněni touto událostí, zase odcházejí zpátky do Jeruzaléma, doprostřed všeho dění, aby svědčili ostatním, jak se jim Ježíš dal poznat. Jejich smutek se prolamuje v radost. Ježíšova přítomnost proměnila jejich život. A stejně je to i v našem životě, Ježíšova tichá a nenásilná přítomnost je mnohými přehlédnuta, ale jestliže ji zachytíme a jestliže o ni stojíme,

pak se dějí v našem životě veliké věci a náš život je pak proměněn. Velikonoční událost je základem celé naší víry. Nemůžeme se jen spoléhat na to, že nám svědkové podali zprávy o vzkříšení, že našli prázdný hrob a setkali se s ním. My se s ním potřebujeme sami setkat, abychom měli osobní zkušenost setkání s ním. Jinak to bude jen cosi neosobního a suchého, čím si ani nejsme pořádně jistí a bojíme se o tom vůbec mluvit. Je tedy potřeba Ježíše zvát do svého života a všimnout si jej během dne, kdy je tiše přítomen skrze druhé, skrze krásu přírody, skrze Písmo Sv, a hlavně při „lámání chleba“. Rádi bychom jej viděli tělesnými očima, ale zatím jej vidíme očima víry. Na konečné patření tváří v tvář se teprve připravujeme.

P. Jindřich Kotvrda

Modlitba za vlast

Bože milosrdný, prosíme tě za naši vlast, za mír, rozkvět a požehnání pro zemi, v níž žijeme, z níž jsme vzešli a kterou milujeme. Dej moudrost všem, kteří vládnou, posiluj svědomitost občanů, aby se v celé naší vlasti upevnila spravedlnost a pokoj k blahu nás všech a k radosti tvé.

Cesty kde šli jsme

FRANTIŠEK Cesty kde šli jsme jen jedenkrát
DANIEL v slunci tak posledním kol vody tak hravé
MERTH daleko bílá věž kostela
a v nás tak tiché Ave

list padal za listem suchý a z krve
jako dny jež zranil ostnatý drát
a jako setkání drahá hned napoprvé
když slunce hoří uvnitř nás

cesty k domovu cesty v mlčení a je tu vše
už není pláč už není hlad
a z očí mír všem prahům položen
kde s tichým Ave vstupuje se do komnat

ŘEKA LUDMILA HOŘKÁ

Slunéčko se na lidi usmívá a češe si do řeky své dlouhé zlaté vlasy. K nábřeží přinášejí hospodyně konve, hrotky, necky a bečky od zelí, drhnou je v řece a říkají si, že — chválabohu — už s tím člověk může na řeku, doma u studně se to nikdy tak dobře nevydrhne.

Na lukách a ve vrbinách se rozhrabují krtince, kterých tu bývá vždycky dost. Zvláště, je-li podzim i jaro suché. Ještě víc práce to dá po takové předjarní povodni. Všecko se musí pořádně vyhrabat, aby se tráva mohla — dá-li Pán Bůh pěkné časy — vyšvihnout až po pás.

Když to už bude všecko hotovo, snese se sem ještě pan revizor-čáp se svou paní revizorkou a dlouhými kroky i zkoumavým pohledem budou si všecko vyměřovat, jestli je to v náležitém pořádku. A potom běda každé žabce, která tu jen mrkne. Takové panstvo nemůže záby ani vidět, a proto je raději všecky spolyká.

Pod zahradou na chráněných pobřežích jsou trávníky pokryty čtverci bílého prádla, které se letos ocitá napoprvé na bělidle. Přes zimu trochu zatuchlé vybělí se na trávníku jako snůh, jen se musí často kropit. To dělají povětšinou a velice rády děti, protože nekropí jen prádlo, ale ve smíchu a výskotu pokropují nejraději i sebe.

Stařenka Zárubka se už nehodí k žádné práci, leda tak k těm husám a pochovat maličkou. Nenutili by ji ani k tomu, vědí, že se v životě napracovala dost a dost, ale ona to dělá ráda. Když je vnuk Záruba ve škole, stařenka za něho pase a hlídá tu malou, když mladá Zárubka shání trávu. Posadí se s ní na břeh k housatům, vine jí ručkama a říká:

*Šije, šije buty švec,
až ušije, pujde přeč,
skrz jakej příčiny—
že nedostal svačiny—*

Maličká radostně výská a nutí babičku, aby jí tono pověděla ještě víc. A tož teď přijdou na řadu nožičky. Stařenka je poklepává na chodidla a praví:

*Kuju — kuju — kovaličku,
okujže mi mu nožičku,
vrrrt — vrrrt — strrrúh — strrrúh —*

To se té malé líbí ještě víc, i vymaní se jí se smíškem z klína a převalí se do trávníku na břiško. A teď na babičku kouká, co hezkého jí ještě poví. A ona jí zpívá:

*Pase koně
na zahoně,
zašla na hrach,
mušel pro ně —*

a potom ji opatrně zvedá a postaví na nožičky. Špuntík vesele přešlapuje z nožky na nožku, ale skutálela by se z břehu hned, kdyby ji stařen-

ZVONĚ

ka nezadržela.

Větší děti se brouzdají po kolena ve vodě, a když je to omrzí, hrají si na hada a pokřikují na toho, který je hadem:

*Hade, hade, sem na tvoji straně –
hada není doma, šel do Benešova
na bíle kořeni
hušam od moření – –*

Had na ně zasycí, ony utíkají, vběhnou mezi housátka, která, všechna rozplašená, jen tak tak že vltinou do vody. Jen jedno se opozdilo, „had“ mu šlápl na nožičku a děti teď mají strach, i přiběhnou s ním ke stařence a prosí ji, aby jim housátko uzdravila. Stařenka káže, aby zchromlé housátko donesly domů a nechaly je v klidu, že se uzdraví, a podruhé aby byly opatrnější a nedivočily tam, kde mohou ublížit housátkům.

Potom jde kolem mladá Zárubka s břeménkem trávy a usměje se na maličkou. Když uvidí pochroumané housátko, zahrozí dětem a řekne, že tam v té vrbině, kde žala trávu, viděla hastrmana. Větší z nich se ztváří velmi pochybovačně, ale had to nemá ještě jisté, a proto se v duchu zadušuje, že dnes tedy do vody raději nepoleze.

Ještě tu projde celník – pan Kalmuk, švihne po mladé Zárubce podezřelým okem – a že, má-li v té nůši skutečně jen trávu a žádný cukr nebo co, ale Zárubka je pohotová a odsekne mu, cukr že dává jen do kávy a ne do trávy. Pan Kalmuk

střihne jen hlavou a jde dál a mladá Zárubka celá ubledlá šeptne teď matce: „Eště dobře, že se mi do tej trávy nĕpodival“ – – a rychle zmizí ve dvorku. Potom ve stodůlce rozváže břeménko, vyndá z něho široké kusy mýdla a klobouk cukru a oddychne si.

Po jejím odchodu pohladí babička maličkou, ale už jí není do řeči. Přemýšlí, jak ten život pro chudého člověka bývá těžký a kolikrát, chce-li ušetřit krejcar, aby za to smrtelným strachem platil. Ale co se dá jiného dělat! Nepřičiníš-li se zamlada, na starost ti nikdo nic nedá. To se ví, že by bylo lepší žít bez strachu – sama jim to už často nadhazovala. Mladí to uznávají, ale syn povídal, že i kdyby přestal on, ostatní v dědině že stejně nepřestanou. A ještě by se mu vysmáli, že se nesnaží přivydelat, když se mu sypou děti. Ba, nic by se tím nespravilo, říká si babička a myslí na to, co je pro její rozum nejpříjemnější: „Ci Pan Bůh jake hranice ustanovil?“ –

Když se setmí a všechno ztichne, rozhrne se ve vrbině prouťoví a kdosi s uzlíkem na rameně brodí se opatrně přes řeku. Úzkostně se rozhlíží na všechny strany, ale nejvíc před sebe. Na druhé straně řeky je také prouťovina a v jednom místě se to nějak podezřele chvěje. Potom tam někdo zticha zakašle a Rozalka už ví, že je to Kryšpinek.

Kryšpinek je takové dobrotisko,

který umí všechno, ale dohromady nic. Plete košíky, chytá ryby a zná sta pohádek o hashrmanu. Sám není žádný pašerák, jen když má příležitost, upozorní některého, je-li nebo není-li „čistý luft“. Pašeráci mu občas za to dávají tabák. Rozalka zná takové zakašláni jako dobré znamení, proto už bez obavy přebíhá řeku a rychle se ztratí u Zárubky ve dvorku.

Kdo je Rozalka? Máma, vdova, má tři děti vlastní a to nejmenší je po sestře – „zavítce“. Ta sestra kdysi hledala štěstí ve světě, ale někde se s ním minula. Když se jí narodil chlapeček, ještě tu jakýsi čas pobyla, a když se blížil konec, smutným hlasem poprosila sestru: „Něopuštěj Antonka“. Rozalka jí to slíbila, a co se umírajícímu slíbí, musí se dodržet – jinak by to Bůh přísně soudil.

Po čase se stalo, že Rozalcina matka zabila v Ostravě cihla, a teď zůstala se třemi svými a s Antonkem sama. Nebyl její život lehký, ba že ne, a jen kdo to prodělal, může to správně posoudit. Chaloupka byla jen jako vrabčí hnízdo, a třebaže byla bez dluhu – člověk nemůže jen tak zuby kousat stěnu. Jíst se chce, dělej co dělej, a ve fíkovém listě jako lidé v ráji přece po světě chodit nemůžeš. Rozalce bylo třeba „něba i chleba“, jak si sama často řekla, a prosila Pána Boha o pomoc. A On, když viděl, že si pomáhá sama, po-

máhal jí také a pomalu to šlo.

Ale teď jí kdosi řekl, že jí toho chlapce po sestře vezmou a že ho dají – hm, do takového domu, kde se nemají opuštěné děti a sirotky špatně.

Když dostala Rozalka takovou listinu, hned to slabikovala, a když vyrozuměla, oč jde, přitiskla si modrou „zapasnicu“ na oči a proplakala a prosmrkala celý den. „Či se u ni to děcko něnají?“ Což se s ním ráno a večer „očenašvěnci“ nemodlí a nepožehná je svěcenou vodou před spaním tak jako ty svoje? Kdo jí co může vyčítat? I od svatého Mikuláše dostává Antonek a ještě dala svatému poslední důrazné ponaučení: „A teho maleho mi něvystraš!“ A tak prutem dostal jen Vincek, Francek a Marjana. Marjana nejvíc, protože – „ta děvucha je jak deset synkuv“.

Teď chce mu kdosi uchystat nový domov. Jako by tu pro něho, kde se tak sladce spí třem na jedné posteli, nebylo už místa. Rozalka počítá na prstech: Za pět let – „jak da Panbu zdravi“ – budou už „bližňata“, to je Vincek a Francek, vydělávat v Ostravě a do toho času se u ní Antonek uživí. „Ja teho synka žádnemu nědam“ – bylo zakončení úvah, a to ji uklidnilo.

A potom jedné neděle Antonek, jako by cítil, že Rozalce dělá starost, pořád a pořád se jí pletl pod nohy. Když si sedla na stoličku, aby přilo-

žila do kamen, chytil ji zezadu okolo krku, přetočil se a skulil se jí do klína. Potom si přeložil oba stříbrem už poprášené pletence pod nosík a smál se – mamó – mamó – až ja budu vejky chjop – to mi ujostu téééjke fusy.

Vtom klepe někdo na dveře, vešly dvě paní, a že jsou z toho ústavu a přijely si pro malého Antonína. Rozalka teď povstane ze stoličky i s Antonkem v náručí, přitlačí si tu jeho šišatou hlavičku ke své a tak poctivě s úsměvem povídá: „Na – či by un tam beze mje byl?“ A směje se, slzy v očích. Přes slzy se usmívají i dámy a po marném domlouvání nechávají Antonka doma.

Na návštěvu České republiky, kterou má Jan Pavel II. Vykonat v dubnu, se papež těší. Pro Katolický týdeník to uvedl tiskový mluvčí České biskupské konference P. Daniel Herman, která se v Římě zúčastnil plenárního zasedání Papežské rady pro sdělovací prostředky a osobně krátce s papežem hovořil.

Vatikán zveřejnil konečný program návštěvy Jana Pavla II v ČR. Podle programu letadlo s papežem přistane v pátek 25. dubna na ruzyňském letišti. Po slavnostním přivítání prezidentem republiky, vládními představiteli a biskupy papež odjede na apoštolskou nunciaturu, kde přenocuje.

V sobotu 26. dubna odletí vrtulníkem do Hradce Králové, kde bude v 10.00 hodin sloužit mši sv. pro mládež a bezprostředně po ní se vrátí zpět do Prahy. V 17. 15 vykoná papež zdvořilostní návštěvu u prezidenta republiky, pozdraví civilní a politické autority a členy diplomatického sboru. Setkání se členy řeholních společenství a s nemocnými se uskuteční v kostele sv. Markéty na Břevnově, a to v 18. 30 hodin.

Nedělní mši sv. na Letenské pláni zahájí Jan Pavel II. 27. dubna v 9.30 hod. Odpoledne se Sv. Otec zúčastní za přítomnosti zástupců křesťanských církví ekumenické modlitby ke cti sv. Vojtěcha v katedrále sv. Víta na Pražském hradě. Rozloučení proběhne na ruzyňském letišti v 17.45 hod a pak odlétá papež zpět do Říma.

Ale dohrou k celému dějství byl ještě jeden výstup. „Bližňata“ a Marjana se honili jako diví po břehu a chytali motýly. – Co to? – Někdo k nim jde – nehrozí Antonkovi nebezpečí? A horempádem všichni tři domů. A kdepak aby jen tak! S muzikou! Samo sebou Marjana ječela nejvíc.

Když vrazili do světnice a viděli Antonka živého a zdravého v mámině náručí, oddychli si. Marjana jen potichu dohrávala. A Antonek – když ji viděl tak pěkně od slz a trochu pomalovanou – ukázal na ni prstíkem a řekl: „Posjana – majana“ – a po chvilce z toho všeho blaženě usnul.

Zemřeli: Michael Hejny, Dr. František Kříž, režisérka „Krajanského Divadla v New Yorku“, herečka Božena Helclová-Snížková

Děkujeme Špačkovým NC, Věře Vítkové NY, Růženě Bunžové NY, Karlu Chrobákovi IL a manželům Otrubovým NY za příspěvek na Zvon

P. Alois Vyoral vás všechny zdraví. Žije v New Rochelle, říká, že teď už nemá co dělat, tak spí, jí a modlí se za nás za všechny a ve vzpomínkách je stále s námi.

Pokud nechcete, abychom vám Zvon posílali, prosím, dejte nám vědět. Stejně tak pokud chcete, abychom Zvon posílali někomu dalšímu, komu dosud neposíláme, dejte vědět na adresu Zvonu.

Úmysly mši svatých sloužených do uzávěrky Zvonu:

- 19.3. za zemřelou Zdenku Krejčovu a zemřelou rodinu Ministrovu
p. Kašpar, Minister
- 23.3. za rodinu Absolonovu a Malinovu *pí Žalmanová*
- 1.4. za Josepha Kuzmiaka, (zemřel 27.2.) *Helen Kiesel*
- 27.3. za celou krajanskou rodinu
- 29.3. za zemřelé rodiče Koubkovi, za živou i zemřelou rodinu Vodvářkovu
pí Koubková
- 30.3. za Marii Pukančíkovu, Irmu Roštášovou a všechny zemřelé *O. Mucsková*
- 2.4. za zdraví a Boží požehnání pro Rolanda Jurovatého *přátelé z Westsidu*
- 5.4. za živou i zemřelou rodinu *Nadia Horáková*
- 6.4. za rodinu Smrčkovu a Pavlicovu *pí Smrčková*
- 8.4. za uzdravení Jaroslava Jelínka *rodina Jelínkova*
- 9.4. za Ann Pasko, zemřela 25.2. *Helen Kiesel*
- 13.4. za zemřelou Zdenku Krejčovu a zemřelou rodinu *J. Minister*
- 16.4. za umělkyni Boženu Helclovou-Snížkovou *kroužek milovniců hudby a poezie*

Nedělní mše svaté v Astorii na další období:

- 20.4. za vyslyšení proseb a Boží pomoc a ochranu pro celou rodinu *Sedláčkovi*
- 27.4. na poděkování za přijatá dobrodiní v uplynulých 70 letech a za zdraví, ochranu a pomoc Boží do dalších let Profesora Zdeňka Rutara *Sedláčkovi*
- 4.5. zatím volná
- 11.5. zatím volná
- 18.5. za rod. Smrčkovu a Pavlicovu *pí Smrčková*

Díky za křest

Děkuji ti, nebeský Otče, že jsem se ve křtu narodil z vody a z Ducha svatého k novému životu. Mohu se nazývat tvým dítětem, poněvadž tys mi daroval podíl na svém životě.

Děkuji ti, Ježíši Kriste, za tvou smrt a vzkříšení. Jsem k tobě připojen jako ratolest k vinnému kmeni. Jsem část tvého těla, jsem přičleněn k svatému lidu, k chvále Otce. Děkuji ti, Duchu svatý, že do mého srdce vešla tvá láska. Ty žiješ ve mně a vedeš mě k životu oslavování Boha a služby bratřím.

Chci jednou obdržet se všemi svatými dědictví, které je připraveno těm, kdo Boha milují.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:15 ráno u Panny Marie Karmelské Newton Ave v Astorii v dolním kostele. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společná snídaneň.

ZVON

ST. MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

NON-PROFIT ORG. U.S. POSTAGE PAID ROSLYN NY 11576 PERMIT NO. 54
--